

บทที่ 5

สรุปอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่องแรงงูใจและการปรับตัวเพื่อสู่ความเป็นเลิศในการเล่นวอลเลย์บอลของนักกีฬาวอลเลย์บอลและผู้ที่ไม่ใช่นักกีฬา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับ ความแตกต่าง และความสัมพันธ์ระหว่างแรงงูใจและการปรับตัวเพื่อสู่ความเป็นเลิศของนักกีฬาวอลเลย์บอลและผู้ที่ไม่ใช่นักกีฬา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้คือ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลวิทยาเขตภาคพายัพ และนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 96 คน เป็นนักกีฬาวอลเลย์บอล จำนวน 48 คน และเป็นผู้ที่ไม่ใช่กีฬา จำนวน 48 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือ แบบสอบถามแรงงูใจและการปรับตัวเพื่อสู่ความเป็นเลิศ

ผลการศึกษาพบว่านักกีฬาวอลเลย์บอลและผู้ที่ไม่ใช่นักกีฬามีแรงงูใจอยู่ในระดับมาก แต่นักกีฬามีแรงงูใจในการเล่นวอลเลย์บอลมากกว่าผู้ที่ไม่ใช่กีฬาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักกีฬาวอลเลย์บอลและผู้ที่ไม่ใช่นักกีฬามีการปรับตัวเพื่อสู่ความเป็นเลิศอยู่ในระดับสูง แต่ผู้ที่ไม่ใช่นักกีฬามีการปรับตัวเพื่อสู่ความเป็นเลิศสูงกว่านักกีฬา แรงงูใจและการปรับตัวเพื่อสู่ความเป็นเลิศของนักกีฬาวอลเลย์บอลและผู้ที่ไม่ใช่นักกีฬามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

สรุปผลการศึกษา

แรงงูใจและการปรับตัวเพื่อสู่ความเป็นเลิศ

1.ระดับแรงงูใจของนักกีฬาและผู้ที่ไม่ใช่กีฬาแสดงผลดังนี้

1.1 ระดับแรงงูใจเฉลี่ยของนักกีฬาอยู่ในระดับมาก(3.87) และผู้ที่ไม่ใช่นักกีฬามีแรงงูใจอยู่ในระดับมาก(3.69) เช่นเดียวกัน จากค่าเฉลี่ยพบว่าแรงงูใจของนักกีฬาสูงกว่าผู้ที่ไม่ใช่กีฬา

1.2 จำนวนร้อยละของแรงงูใจของนักกีฬาส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ41.7 ส่วนจำนวนร้อยละของผู้ที่ไม่ใช่กีฬาส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ38.0

1.3 ลำดับความสำคัญของแรงงูใจทั้งสามด้านของนักกีฬาและผู้ที่ไม่ใช่กีฬา พบว่า

ลำดับที่ 1 แรงงูใจด้านร่างกาย

นักกีฬา

1. ข้ำพเจ้าชอบออกกำลังกาย
2. ข้ำพเจ้าต้องการพัฒนาความสามารถความชำนาญในการเล่นกีฬา
3. ข้ำพเจ้าอยากเรียนทักษะความชำนาญใหม่ๆ

ไม่ใช่นักกีฬา

1. ข้าพเจ้าต้องการมีรูปร่างดี
2. ข้าพเจ้าต้องการมีรูปร่างฟิต
3. ข้าพเจ้าต้องการพัฒนาความสามารถความชำนาญในการเล่นกีฬา

ลำดับที่ 2 แรงจูงใจด้านจิตใจ

นักกีฬา

1. ข้าพเจ้าชอบเดินทาง(ไปแข่งขันกีฬา)
2. ข้าพเจ้าชอบมีอะไรทำสักอย่าง
3. ข้าพเจ้าต้องการผ่อนคลายความเครียด

ไม่ใช่นักกีฬา

1. ข้าพเจ้าต้องการผ่อนคลายความเครียด
2. ข้าพเจ้าชอบมีอะไรทำสักอย่าง
3. ข้าพเจ้าชอบความตื่นเต้น

ลำดับที่ 3 แรงจูงใจด้านสังคม

นักกีฬา

1. ข้าพเจ้าต้องการมีเพื่อนและได้อยู่กับเพื่อนๆ
2. ข้าพเจ้าชอบพบเพื่อนใหม่
3. ข้าพเจ้าต้องการพัฒนาไปสู่การแข่งขันระดับที่สูงขึ้น

ไม่ใช่นักกีฬา

1. ข้าพเจ้าต้องการมีเพื่อนและได้อยู่กับเพื่อนๆ
2. ข้าพเจ้าชอบออกนอกบ้าน
3. ข้าพเจ้าชอบพบเพื่อนใหม่

2. ระดับการปรับตัวเพื่อสู่ความเป็นเลิศของนักกีฬาและผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬา

2.1 ค่าเฉลี่ยของการปรับตัวเพื่อสู่ความเป็นเลิศของนักกีฬาอยู่ในระดับสูงคิดเป็นร้อยละ 126.15 และค่าเฉลี่ยของการปรับตัวเพื่อสู่ความเป็นเลิศของผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬาอยู่ในระดับสูง

เช่นเดียวกันคิดเป็นร้อยละ 129.02 จากค่าเฉลี่ยพบว่าผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬามีคะแนนการปรับตัวสูงกว่า นักกีฬาเล็กน้อย

2.2 จำนวนร้อยละของการปรับตัวของนักกีฬาส่วนใหญ่อยู่ในระดับสูงคิดเป็นร้อยละ 93.8 และจำนวนร้อยละของการปรับตัวของผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬาส่วนใหญ่ก็อยู่ในระดับสูงเช่นเดียวกันคิดเป็นร้อยละ 100.0

- 2.3 ลำดับความสำคัญของการปรับตัวเพื่อสู่ความเป็นเลิศของนักกีฬาและผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬา พบว่าลำดับที่หนึ่ง เป็นการปรับตัวด้านลักษณะนิสัยเฉพาะตัว มีคะแนนอยู่ในระดับสูง ลำดับที่สอง เป็นการปรับตัวด้านลักษณะนิสัยเนื่องจากสิ่งแวดล้อม ซึ่งมีคะแนนอยู่ในระดับสูงเช่นเดียวกัน
3. แรงจูงใจและการปรับตัวเพื่อสู่ความเป็นเลิศของนักกีฬาและผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬามีความสัมพันธ์กัน

อภิปรายผลการศึกษา

1. แรงจูงใจของนักกีฬาและผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬา ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก ทั้งนักกีฬาและผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬาได้ให้ลำดับความสำคัญของแรงจูงใจเหมือนกัน คือ ลำดับที่หนึ่งด้านร่างกาย ลำดับที่สองด้านจิตใจ และลำดับที่สามด้านสังคม สอดคล้องกับ สถิต(2529) กล่าวว่า พฤติกรรมมนุษย์ที่แสดงออกมา มักเป็นไปโดยมีจุดหมายปลายทาง แรงจูงใจจะเกิดขึ้นกับมนุษย์โดยมีสาเหตุมาจากความต้องการของมนุษย์ เมื่อมีความต้องการคนเรามักจะมีแรงจูงใจเพื่อให้มีพฤติกรรมอันนำไปสู่เป้าหมาย แรงจูงใจจะมีจุดเริ่มต้นจากทางสรีระอันเป็นความต้องการทางร่างกาย หรือขบวนการทางอินทรีย์อันมีมาแต่กำเนิด ทั้งนักกีฬาและผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬาต่างมีเหตุผลที่เป็นแรงจูงใจในการเล่นกีฬาวอลเลย์บอลแตกต่างกัน จากค่าเฉลี่ยการที่นักกีฬามีแรงจูงใจในการเล่นมากกว่าผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬา อาจมีเหตุผลเนื่องจากนักกีฬามีความต้องการที่มากกว่าผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬา และพฤติกรรมการออกกำลังกายมีความแตกต่างกันกับผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬา ซึ่งความต้องการต่างๆเกิดจากการได้ตั้งเป้าหมาย ซึ่งนักกีฬาวอลเลย์บอลส่วนใหญ่จากการตอบแบบสอบถามมีประสบการณ์ส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 6-10 ปี จากประสบการณ์ดังกล่าวสามารถทำให้เกิดการกำหนดเป้าหมายที่มองเห็นชัดเจน ซึ่งแรงจูงใจต่างๆเมื่อนักกีฬามองเห็นเป้าหมายที่ชัดเจนก็ทำให้เกิดแรงจูงใจที่สูงขึ้นตามได้ เช่น ในการชิงชนะเลิศต้องชนะคู่ต่อสู้ได้ เพื่อให้ได้โควต้า ก็จะทำให้ให้นักกีฬามีแรงใจในการเล่นอย่างเต็มที่ แรงจูงใจที่จะต้องการชนะก็จะสามารถตอบสนองได้เต็มที่ สอดคล้องกับ สุชา (2535)กล่าวว่า ความต้องการที่มีแรงจูงใจเข้มข้นกว่าได้รับการตอบสนองจนเป็นที่พอใจแล้ว ความต้องการที่มีแรงจูงใจลำดับต่อมาจึงจะได้รับการสนองตอบเป็นลำดับต่อไป แต่การศึกษากระบวนการเกิดแรงจูงใจและพลังของแรงจูงใจนั้น เพื่อที่จะเข้าใจว่าบุคลากรมีความต้องการอยู่ภายใน ซึ่งทำให้เกิดหรือยับยั้งการออกกำลังกาย เพื่อตอบสนองความต้องการด้านต่างๆทั้งทางร่างกาย จิตใจ และสังคม ทั้งนี้การมีพฤติกรรมการออกกำลังกายที่แตกต่างกัน ย่อมแสดงถึงความแตกต่างของพลังจูงใจ หรือขึ้นอยู่กับระดับความต้องการหรือความคาดหวังจากการออกกำลังกาย ซึ่งจะกระตุ้น ผลักดันหรือยับยั้งพฤติกรรมสู่เป้าหมาย จะเห็นว่าเหตุผลสามลำดับแรกของแรงจูงใจทั้งสามด้านของนักกีฬาและผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬามีความแตกต่างกันออกไป ในด้านร่างกายนอกจากนักกีฬามีความชอบในการออกกำลังกายด้วยการเล่นวอลเลย์บอลโดยส่วนตัว ในขณะที่เดียวกันก็ต้องการพัฒนาความสามารถ

และความชำนาญในการเล่นกีฬาให้สูงขึ้น นักกีฬาที่มีการพัฒนาความสามารถความชำนาญมากขึ้นเท่าไรย่อมเป็นผลดีต่อการแข่งขันกับทีมคู่แข่งมากขึ้นเช่นเดียวกัน โดยลักษณะนิสัยของนักกีฬาแล้วทุกคนต้องการที่จะพัฒนาตัวเองอยู่เสมอ ยิ่งมีประสบการณ์จากการแข่งขันมากเท่าไรก็ทำให้นักกีฬาได้พัฒนามากขึ้น และเรียนรู้ทักษะใหม่ๆก็จะช่วยเพิ่มด้านศักยภาพให้กับนักกีฬาได้ โดยโค้ชสามารถให้ทักษะ วิธีการฝึกใหม่ๆอยู่เสมอ รวมทั้งหาโอกาสให้นักกีฬาได้ออกไปทำการแข่งขันรายการต่างๆเพื่อเพิ่มประสบการณ์ และความชำนาญในการเล่นให้กับนักกีฬาได้ ส่วนผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬาอาจต้องการมีรูปร่างที่ดีเช่นเดียวกับนักกีฬาอาจไม่ได้ต้องการเล่นกีฬาเพื่อการแข่งขันจึงชมป์รายการต่างๆแต่เพื่อความสวยงามของรูปร่าง เพราะการเล่นกีฬาทำให้ร่างกายกระชับได้สัดส่วน และอาจต้องการพัฒนาความสามารถความชำนาญให้มากขึ้นบางคนมีแค่ทักษะพื้นฐานหรือมีทักษะที่ยังไม่ถูกต้อง แต่ต้องการเข้าร่วมเล่นในทีม เพื่อให้ออกกำลังกายได้เต็มที่บางครั้งอาจต้องการพัฒนาด้านความสามารถความชำนาญในด้านทักษะความเข้าใจให้ถูกต้อง สอดคล้องกับ Pender (1987) ที่กล่าวว่าความรู้และทักษะจากประสบการณ์เดิม จะส่งผลให้บุคคลสามารถแสดงพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพได้สมบูรณ์ขึ้น

แรงจูงใจด้านจิตใจ นักกีฬาต้องการเดินทางไปแข่งขันเพื่อเรียนรู้ประสบการณ์การแข่งขันจากรายการแข่งขันต่างๆที่ได้เข้าร่วมเพื่อนำมาพัฒนาตนเองและพัฒนาทีมของตนเอง ชอบมีอะไรทำสักอย่างเพื่อได้แสดงออกถึงความสามารถด้านการศึกษาของตัวเอง เช่น การจัดหรือเข้าร่วมการแข่งขันในรายการต่างๆของวอลเลย์บอล และในการเล่นกีฬาก็ได้ช่วยผ่อนคลายความเครียด ผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬาต้องการเล่นเพื่อใช้ในการผ่อนคลายความเครียดเป็นลำดับแรกเพราะปัจจุบันความเครียดเกิดขึ้นได้ง่ายด้วยปัจจัยต่างๆก็หาจึงเป็นทางเลือกหนึ่งที่ช่วยให้ผ่อนคลายจากความเครียดได้ สอดคล้องกับ(วุฒิพงษ์ และอารี ,2542) กล่าวว่า ประโยชน์ด้านจิตใจ ทำให้ร่างกายแข็งแรง เบิกบาน ทางอารมณ์ทำให้เยือกเย็น ไม่หุนหันพลันแล่น ช่วยคลายเครียด ด้านสติปัญญาทำให้มีไหวพริบ มีความคิดสร้างสรรค์ นอกจากนี้บางคนอาจเล่นเพื่อเป็นกิจกรรมทางกีฬาอย่างหนึ่งให้กับตนเอง เพื่อให้มีอะไรทำสักอย่างหนึ่งที่ทำให้ประโยชน์ต่อสุขภาพค่อนข้างมาก ดีกว่าการหันไปใช้สิ่งเสพติด หรือบางคนอาจชอบที่มีความตื่นเต้น

ด้านสังคมนักกีฬาต้องการมีเพื่อน อยู่กับเพื่อนๆและได้พบเพื่อนใหม่ โดยปกติกีฬา วอลเลย์บอลเป็นกีฬาประเภททีม ความเป็นเพื่อนความผูกพันในทีมจึงมีค่อนข้างมากทั้งในทีมตนเอง และทีมอื่นๆที่ได้พบปะ และได้ร่วมการแข่งขันกัน ทำให้เกิดการเรียนรู้ในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น และการเข้าสังคมได้ ความต้องการพัฒนาไปสู่ระดับที่สูงขึ้นเพราะนักกีฬาทุกคนต้องการพัฒนาตนเองไปสู่ระดับที่สูงขึ้นเห็นได้จากการตอบแบบสอบถามที่มีนักกีฬาหลายๆระดับ ไม่ว่าจะเป็นระดับสถาบัน ระดับจังหวัด หรือระดับเขต จะมากขึ้นขึ้นอยู่กับความสามารถแต่ละบุคคล

ส่วนผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬาต้องมีเพื่อนจากการเล่นกีฬา เพราะเป็นกีฬาประเภททีม ความเข้าใจ ความร่วมใจกันในทีม นำมาสู่ความรักความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเพื่อน บางคนมีความเบื่อหน่ายในกิจกรรมหรืองานที่ทำก็จะเลือกหากิจกรรมนอกร้าน เพื่อเข้าร่วมกิจกรรมกีฬากับเพื่อนๆ เป็นการลดความจำเจเบื่อหน่ายกับสภาพแวดล้อมเดิมๆ ได้ และก่อให้เกิดผลดีต่อสุขภาพ รวมทั้งได้ออกไปพบปะเพื่อนใหม่

ซึ่งแรงจูงใจทั้งสามด้าน โค้ช และผู้ปกครองสามารถให้การสนับสนุน อาจมีการบันทึกเป็นประวัติแต่ละบุคคลเพื่อให้การส่งเสริมและพัฒนาได้เหมาะสมกับแต่ละคนได้ เพราะพื้นฐานทางด้านร่างกาย จิตใจ สังคม แต่ละคนมีความแตกต่างกันออกไป การสอบถามและบันทึกข้อมูลสามารถให้การสนับสนุนได้ถูกจุดที่นักกีฬาหรือบุคคลนั้นๆต้องการ

2. การปรับตัวเพื่อสู่ความเป็นเลิศของนักกีฬาและผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬาต่างอยู่ในระดับสูง เนื่องจากประสบการณ์ และลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล สอดคล้องกับ Siebert (2002) กล่าวว่า ผู้ที่มีความสามารถในการปรับตัวเพื่อสู่ความเป็นเลิศ จะมีลักษณะเรียนรู้อย่างต่อเนื่องจากประสบการณ์ โดยซึมซับประสบการณ์ที่ไม่คาดหวัง หรือประสบการณ์ใหม่ๆ อย่างรวดเร็ว ผู้ที่มีการปรับตัวอยู่ในระดับสูง ถือว่าเป็นบุคคลที่มีอีโก้ค่อนข้างเข้มแข็ง ตรงกับ Kadner (1989) อธิบายว่า การรับรู้และกำเนิดจิตสังคม (Psychological Resource) อันหลากหลาย ส่งผลให้บุคคลนั้นเข้าใจและเอาชนะอุปสรรคได้อย่างมีประสิทธิภาพ หรือกล่าวได้ว่าบุคคลมีการปรับตัวเพื่อสู่ความเป็นเลิศทำให้บุคคลนั้นมีอีโก้ที่เข้มแข็ง จากค่าเฉลี่ยการที่ผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬามีการปรับตัวสูงกว่านักกีฬานั้น อาจมีเหตุผลเนื่องมาจาก พื้นฐานทางวัฒนธรรม ลักษณะเฉพาะตัวบุคคลเอง

สิ่งแวดล้อม และประสบการณ์ เพราะ บุคลิกการปรับตัวเพื่อสู่ความเป็นเลิศเป็นลักษณะบุคลิกเฉพาะตัว สิ่งแวดล้อม ประสบการณ์ส่วนบุคคลค่อนข้างมีความสำคัญมากที่ทำให้ผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬามีการปรับตัวสูงกว่าผู้ที่เป็นนักกีฬาได้เมื่อนำมาเปรียบเทียบกัน

3. แรงจูงใจและการปรับตัวเพื่อสู่ความเป็นเลิศของนักกีฬาวอลเลย์บอลและผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬามีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือเมื่อนักกีฬามีแรงจูงใจที่มากก็จะมี การปรับตัวที่มากตามไปด้วย แรงจูงใจเป็นกระบวนการทางจิตที่ทำให้คนแสดงพฤติกรรมเพื่อไปสู่เป้าหมายที่คาดหวังไว้เมื่อเกิดแรงจูงใจก็จะเกิดการปรับตัวตามมา เช่น การที่นักกีฬามีแรงจูงใจที่ต้องการพัฒนาความสามารถของตนเองหรือต้องการชนะ ถ้าไม่มีการปรับตัวเพื่อไปสู่เป้าหมายหรืออยู่เฉยๆก็ไม่สามารถไปสู่ความเป็นเลิศได้ Krech (อ้างในสถิต , 2529) กล่าวว่าแรงจูงใจเป็นกระบวนการทางจิตที่ผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งจนเกิดผลสำเร็จถูกต้องตามทิศทางที่ต้องการ ในการปรับตัวเพื่อสู่ความเป็นเลิศเป็นลักษณะเด่นของแต่ละบุคคลที่มีการแสดงออกเป็นกระบวนการ ซึ่งสามารถเอาชนะกับปัญหาหรืออุปสรรคที่ผ่านเข้ามาได้ เป็นบุคลิกภาพพื้นฐานที่มีอยู่เฉพาะตัว

บุคคล ซึ่งได้รับการถ่ายทอดมาจากพันธุกรรม(Inherited Traits) และประสบการณ์ของแต่ละบุคคล การได้รับการสนับสนุนจากสังคม หรือสังคมมีการเปิดกว้างจะทำให้แต่ละบุคคลมีโอกาสได้ถ่ายทอดหรือแสดงออกอย่างเต็มที่ได้นั้นเมื่อมีแรงจูงใจก็ต้องมีการปรับตัวสัมพันธ์กัน

1.ระดับแรงจูงใจของนักกีฬาและผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬาแสดงผลดังนี้

1.1 ระดับแรงจูงใจเฉลี่ยของนักกีฬาอยู่ในระดับมาก(3.87) และผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬามีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก(3.69) เช่นเดียวกัน จากค่าเฉลี่ยพบว่าแรงจูงใจของนักกีฬาสูงกว่าผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬา

1.2 จำนวนร้อยละของแรงจูงใจของนักกีฬาส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 41.7 ส่วนจำนวนร้อยละของผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬาส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 38.0

1.3 ลำดับความสำคัญของแรงจูงใจทั้งสามด้านของนักกีฬาและผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬา พบว่า ลำดับที่ 1 แรงจูงใจด้านร่างกาย

นักกีฬา

1. ข้าพเจ้าชอบออกกำลังกาย
2. ข้าพเจ้าต้องการพัฒนาความสามารถความชำนาญในการเล่นกีฬา
3. ข้าพเจ้าอยากเรียนทักษะความชำนาญใหม่ๆ

ไม่ใช่ นักกีฬา

1. ข้าพเจ้าต้องการมีรูปร่างดี
2. ข้าพเจ้าต้องการมีรูปร่างฟิต
3. ข้าพเจ้าต้องการพัฒนาความสามารถความชำนาญในการเล่นกีฬา

ลำดับที่ 2 แรงจูงใจด้านจิตใจ

นักกีฬา

1. ข้าพเจ้าชอบเดินทาง(ไปแข่งขันกีฬา)
2. ข้าพเจ้าชอบมีอะไรทำสักอย่าง
3. ข้าพเจ้าต้องการผ่อนคลายความเครียด

ไม่ใช่ นักกีฬา

1. ข้าพเจ้าต้องการผ่อนคลายความเครียด
2. ข้าพเจ้าชอบมีอะไรทำสักอย่าง
3. ข้าพเจ้าชอบความตื่นเต้น

ลำดับที่ 3 แรงจูงใจด้านสังคม

นักกีฬา

1. ข้าพเจ้าต้องการมีเพื่อนและได้อยู่กับเพื่อนๆ
2. ข้าพเจ้าชอบพบเพื่อนใหม่
3. ข้าพเจ้าต้องการพัฒนาไปสู่การแข่งขันระดับที่สูงขึ้น
ไม่ใช่ในนักกีฬา

1. ข้าพเจ้าต้องการมีเพื่อนและได้อยู่กับเพื่อนๆ
2. ข้าพเจ้าชอบออกนอกบ้าน
3. ข้าพเจ้าชอบพบเพื่อนใหม่

2. ระดับการปรับตัวเพื่อสู่ความเป็นเลิศของนักกีฬาและผู้ที่ไม่ใช่ในนักกีฬา

2.1 ค่าเฉลี่ยของการปรับตัวเพื่อสู่ความเป็นเลิศของนักกีฬาอยู่ในระดับสูงคิดเป็นร้อยละ 126.15 และค่าเฉลี่ยของการปรับตัวเพื่อสู่ความเป็นเลิศของผู้ที่ไม่ใช่ในนักกีฬาอยู่ในระดับสูง เช่นเดียวกันคิดเป็นร้อยละ 129.02 จากค่าเฉลี่ยพบว่าผู้ที่ไม่ใช่ในนักกีฬามีคะแนนการปรับตัวสูงกว่านักกีฬาเล็กน้อย

2.2 จำนวนร้อยละของการปรับตัวของนักกีฬาส่วนใหญ่อยู่ในระดับสูงคิดเป็นร้อยละ 93.8 และจำนวนร้อยละของการปรับตัวของผู้ที่ไม่ใช่ในนักกีฬาส่วนใหญ่ก็อยู่ในระดับสูงเช่นเดียวกันคิดเป็นร้อยละ 100.0

2.3 ลำดับความสำคัญของการปรับตัวเพื่อสู่ความเป็นเลิศของนักกีฬาและผู้ที่ไม่ใช่ในนักกีฬา พบว่าลำดับที่หนึ่ง เป็นการปรับตัวด้านลักษณะนิสัยเฉพาะตัว มีคะแนนอยู่ในระดับสูง ลำดับที่สองเป็นการปรับตัวด้านลักษณะนิสัยเนื่องจากสิ่งแวดล้อม ซึ่งมีคะแนนอยู่ในระดับสูงเช่นเดียวกัน

3. แรงจูงใจและการปรับตัวเพื่อสู่ความเป็นเลิศของนักกีฬาและผู้ที่ไม่ใช่ในนักกีฬามีความสัมพันธ์กัน

ข้อเสนอแนะ

1. ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรจะมีการศึกษาในนักกีฬาที่อยู่ในระดับสูง เช่น นักกีฬาทีมชาติ และควรจะมีการศึกษาพื้นฐานครอบครัวเพื่อหาเหตุผล ข้อสนับสนุน ที่จะผลักดันให้นักกีฬาได้ศึกษาและนำไปพัฒนามากยิ่งขึ้น
2. ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรมีการศึกษาในประชากรประกอบกับความแตกต่างด้านวัฒนธรรม ลักษณะทางภูมิประเทศหรือภูมิภาค และสิ่งแวดล้อม เป็นต้น